

ШПАНИЈА СЕ ОСЛОБАЂА*

О Астурџио, крвава шпанска кошуљо!
У тамним конацима твојих рудокопа црвени божури цваће
а на робовима убијених рудара
гледа освешћеничка мржња костура иза завесе велике палате:
„Еј! Долазе дани последњих судара!
Још смо живи!
Узвратићемо удар на хиљаде удара“

О Астурџио!
Мајстор Греко уобличио је визију Великој Инквизицијора
умртвљених очију, сиве нућних усана...
Певајући вековну стару колиба и гладних насеља
душа је Грекова над шрапелом била уилакана...
Астурџио!
Гоја је у лудачким сновима боја и усјаној светла
оживео децу мучења на падинама сурих планина,
овековечио наде првих пролетера са озареним оком
у ритму карневала и у пијанству младој а вина!...
О Астурџио!
И животи се твоје деце укочио на крајку бесмисла,
кошљајући столице у бурадима крви, лага и беде,
да би над шрапелом пошла сиоменик великој а Смисла
и на овешћила дан сунчане победе.
Не плачи над костурима,
Астурџио, крвава шпанска кошуљо!

„Радујте се милиони!“
У дивљем ритму прве победе зајева сунчана симфонија:
СЛОБОДА!
ХЛЕБ!
МИР!
Пођите на свечаност Празника, носите засијаве рада!
Копайте, оријте, сејте, бушите, кујте, градите!
Брже, брже, најбрже! Не би ли што пре несјало лага!
„Слушајте!
Као крвави зов лешинарске прошлости јече шрубе!
Издајнички смех чује се на обали Гибралтара...
Еј! Зар не чујте!
На народ баца клевету језуита са божје олтара!
Гледајте!
Над гладном Шпанијом два се мача у ваздуху љубе!
Враћа се историја кациом хијене, кљуном лешинара!
Еј, Еј! Устанијте...
Жене,
људи,
децо...!“
И мршави коњаник Глада
са уилањеном бакљом шрчи од села до града!

И дошли су крвави дани,
проломи се гром кроз сузу генерација и хиљаду одишњу патињу.
На барикадама Годоруки у ватреном кругу крволочне канонаде,
ућушале су тише серенаде.
Гладна је Шпанија пошла на самртничку патињу
под ојњеном сенком стене на врх Сијере Неваде...
„Стијој!
У крви се кућа прослављени Толедо!

Еј... еј...

Два мајарица и два рудара пошли су у смрт
да би освојили Овиједо...

Еј...

Не штеди! За сваки удар хиљаду удара!“

Смрт коси

каблове крви на раменима носи...

И данас, Шпанијо,

кроз Гранићине стене двојих планина тече Гвадалкивир
уносећи у историју света нову бол и нови крвави вир...

Од Бискаје до Гибралтара марширају плави Гранди
да би прославили крвави мир на позлаћеној веранди...

Шпаније.

Можда ће већ сутра задржати срца ладних

пред ликом велике страве,

можда ће још само сутра

умрећи последњи борци у знаку победе и славе!

Шпанијо,

крвави барјак са Сијере Неваде носи симбол у дане лома

а сунчана симфонија пева бучно кроз свирале ветра, крви и ірома.

Шпанијо,

На кравим брејовима Астирије и на падинама Гвадалкивира

свануће дан победе —

први пућ у историји твојој носиће народ палме великој Мира.

* Одломак из песме која је објављена у збирци „Песме Шпаније“ — 1937. године.